

[Lissa Mathiasen]

ligt mod farlige produkter, og derfor må udgangspunktet naturligvis være en produktsikkerhedslov. At et reelt økonomisk ansvar hos virksomhederne så vil have en endog meget gavnlig indflydelse herpå og økonomisk vil motivere til, at farlige produkter ikke markedsføres, er en anden sag, men det viser blot endnu tydeligere, at de to forslag, vi har fremsat, ligger i meget naturlig forlængelse af hinanden.

Det vigtigste for os er, at vi, så vidt det overhovedet er muligt, undgår og forhindrer farlige produkter og produktskader. Dernæst, hvis skaden alligevel skulle opstå, skal vi sikre, at forbrugerne kan få en erstatning, som står i rimeligt forhold til skadens og eventuelle følgeskaders omfang.

På industriministerens og justitsministerens indlæg kan jeg forstå, at regeringen ønsker at gå en anden vej end den, vi her har fremsat forslag om. Man vil kun være ambulancetjeneste, overhovedet ikke være med til direkte at forsøge at få farlige produkter væk fra markedet, og ydermere vil regeringen kun deltage i ansvaret og ambulancetjenesten, hvis ambulancen kommer kørende helt fra Bruxelles eller Rom. Ja, så er der ikke noget at sige til, at det tager lang tid.

Men lad mig vende mig til kommentarerne og de direkte spørgsmål.

Der er ingen tvivl om, at det var en meget klar afvisning fra industriministeren og fra regeringspartierne ordførere til forslaget vedrørende produktsikkerhed, men det må vi leve med. Det er jo sket før, at de borgerlige partier vender sig imod fremskridt, som de senere, når vi andre har gennemført dem, eller når de har konstateret, at der er et flertal for dem, roser og en gang imellem næsten gør til deres egne, så lad os nu se, om der ikke sker det samme her, som skete ved betalingskortlovgivningen, som jeg i hvert fald kan konstatere at industriministeren, vel uden egentligt grundlag, i dag roser sig meget af.

Det mest beskæmmende ved industriministerens indlæg i dag var nok, at han endnu en gang optrådte udelukkende som erhvervslevets minister og helt glemte, at han også er forbrugernes minister, og at industriministeren helt overså de vurderinger, der er fremkommet af såvel markedsføringslovens som forbrugerombudsmandens muligheder på produktsikkerhedsområdet. Det mest kende-

tegnende for industriministerens afvisning, som vi i øvrigt også har fremhævet i forslagens bemærkninger, er, at han helt undlader at gøre opmærksom på en af industriministeriet – ja, jeg sagde industriministeriet – nedsat arbejdsgruppe. Denne arbejdsgruppe har endog meget tydeligt entydigt tilkendegivet og fremhævet, at hverken købeloven, som ministeren i øvrigt ikke nævnte, markedsføringsloven eller forbrugerombudsmanden reelt dækker dette område, og at man mente, der var et direkte behov for en lovgivning. Det samme siger en af vores eksperter på området, professor Dahl fra handelshøjskolen, og jeg tror heller ikke, der er nogen, der er i tvivl om, at Forbrugerrådet er enig i denne holdning.

Jeg må derfor konstatere, at industriministeren taler udenom og reelt ikke forholder sig – måske nok politisk, men ikke sagligt – til forslaget.

Det mest glædelige, hvis man skal prøve at finde noget glædeligt, er nok den ros og den tillid, som industriministeren i denne sammenhæng viser forbrugerombudsmanden, jeg havde nær sagt for en gangs skyld. Men lad os nu forudsætte, at forbrugerombudsmanden virkelig havde beføjelser til at gribe ind. Så vil jeg godt spørge ministeren, hvilke ressourcer han har tildelt forbrugerombudsmanden til det endog meget omfattende og vigtige arbejde, han har og vil få på dette område. Er det virkelig sådan, at regeringen ikke ønsker at skære ned på dette område? Så langt tilbage i denne regerings levetid, jeg erindrer, har standardafvisningen været, at forbrugerombudsmanden ikke havde tid og ej heller ressourcer til selv det mest nødvendige, men det kan jo være, ministeren kan sige noget mere om det.

Med disse bemærkninger har jeg vist svaret på en del af indlæggene også fra ordførerne, men lad mig sluttelig i denne sammenhæng mere generelt opfordre regeringen og regeringspartierne til at gå ind i udvalgsarbejdet med nogle lidt mere nuancerede og positive holdninger i stedet for blot en gold afvisning, og lad os få industriministeriet til at udarbejde et konkret lovforslag, som man så kan forholde sig til.

Fru Aase Olesen stillede i sin ordførertale et par spørgsmål. Det ene var spørgsmålet: hvorfor en speciallovgivning om medicinalvarer? For det første mener vi, at medicinal-